

efter Landstingets Forslag have en ny Skat, en Ejendomsskyld, som skulde svares med $1\frac{1}{2}$ pro mille af Ejendommens fulde Værdi uden Fradrag af Gæld og dernæst med en Skat af $0\frac{3}{8}$ pro mille, og der maatte der gøres Fradrag af Gæld. Jeg ansætter nu en saadan Ejendom til en Værdi af 6,000 Kr. Denne Værdiansættelse vil for Jyllands Vedkommende som Regel snarere være for lav end for høj. Jeg gaar saa ud fra, at der paa en saadan Ejendom er en Gæld af 2,000 Kr., og saa vil $0\frac{3}{8}$ p. m. af de 4,000 Kr. give 3 Kr. 20 Ø., og $1\frac{1}{2}$ p. m. af 6,000 Kr. give 7 Kr. 20 Ø., saa at der fremkommer en Skat af 10 Kr. 40 Ø., hvilket er en forøget Skat paa denne Ejendom af 1 Kr. 70 Ø. Efter de her foreliggende Lovforslag derimod vil der ved en saadan Ejendom fradrages 30 pCt., hvorved den skattepligtige Sum ikke blev 6,000 Kr., men 4,200 Kr., deraf skal der svares $\frac{3}{4}$ p. m. eller 2 Kr. 95 Ø., idet jeg her ligeledes regner med en Gæld paa 2,000 Kr. Der skal saa i Formueskat af de 4,000 Kr. svares $0\frac{5}{10}$ p. m., idet jeg ikke regner, at der ved denne Ejendom vil blive nogen skattepligtig Indkomst, og Skatten til Staten vil da blive 2 Kr. 95 Ø. + 2 Kr., altsaa i alt 4 Kr. 95 Ø. De foreliggende Forslag ville altsaa for denne Ejendom betyde en Skat paa 3 Kr. 75 Ø. For en Ejendom paa 1 Td. Hartkorn til en Værdi af 10,000 Kr., hvilket omtrent vil være det normale, vil efter Landstingets Forslag Skatten til Staten hverken blive synderlig forøget eller formindsket, der vil som Regel kun blive Tale om nogle faa Ører, men efter disse Forslag og med en Skatteindtægt paa 300 Kr. vil denne Ejendom faa en Skattelettelse af 5 Kr. 18 Ø. Disse to Eksempler ville nærme sig Virkeligheden saa nær, som det overhovedet er muligt.

De ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borghjerg) og Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich) have i skøn Enighed rettet en skarp og indgaaende Kritik mod disse Forslag, og det har været ligesom den Traad gennem begges Angreb, at disse Skattelove i alt for høj Grad ville begunstige Landet i Forhold til Byerne. Men Forholdet er ganske simpelt, at den her foreslaaede Ejendomsskyld er en Grundskat, der i lige saa høj Grad vil ramme Land som By, og Formue- og Indkomsts-katten er hverken en Skat paa Byerne eller Landet, men paa det enkelte Individ, som ejer Formue eller har større Indkomster, ligegyldigt om

han bor paa Landet eller i Byen. Og ville disse Love bringe Landbefolkningen større Lettelse end Bybefolkningen, viser det blot, at Landbefolkningen tidligere har svaret for meget. En SkattereformsVirkning maa absolut være den, at den, der hidtil har svaret for meget i Skat, kan faa en Skattelettelse, og den, der hidtil har svaret for lidt, kan faa et Skattetillæg. Det store Maal, vi maa og skulle arbejde hen til, maa da være, at Borgerne kunne blive beskattede ligeligt. Hidtil har Landbefolkningen baaret den langt overvejende Del af Byrden, men disse Forslag gøre nu et væsentligt Skridt henimod en lige Beskatning — fuld Lighed naas der ikke ved disse Love. Selv om disse Lovforslag nu bleve vedtagne uforandrede, vil der dog hvile en forholdsvis større Byrde paa Landbefolkningen end paa andre Borgere. Vi behøve blot at nævne saadanne Byrder som Tienden, og selv om det lykkes, hvad vi alle haabe, at faa denne gamle uretfærdige Skat afløst, ville vi dog ikke opnaa det uden at maatte betale en stor Sum for at blive den forældede og forhadte Afgift kvit. Og jeg skal nævne en anden Byrde, nemlig Amtsskatterne. De udredes saa godt som alle af Hartkornsejerne, Bybefolkningen er næsten fuldstændig fri. Hartkornsejerne maa afholde næsten alle Amtets Udgifter, baade Anlæggelsen og Vedligeholdelsen af Vejene, ja selv af enkelte Købstadgader. Lige saa naturligt som det er, at en Kommunes Beboere ere fælles om alle Kommunens Udgifter, lige saa naturligt maa det være, at alle Amtets Beboere ere fælles om Afholdelsen af Amtets Udgifter. Jeg haaber ogsaa, at vi en Gang skulle naa frem til en Forandring i denne Skat. Men da dette Spørgsmaal ikke ligger for, skal jeg ikke her komme nærmere ind derpaa.

Jeg skal slutte med at udtale Haabet om, at disse Forslag maa blive til Love i denne Samling, og at Tiendeafløsningen maa blive Lov sautidig dermed.

Bluhme: Over for den forholdsvis Bejstring, hvormed Lovforslagene ere blevne modtagne, vil det ikke nytte stort for mig at komme med de Indvendinger, jeg har bebudet sidst, jeg havde Ordet, og som jeg særlig har understreget ved Forelæggelsen af et Forslag om samme Tema, der ogsaa foreligger til Forhandling i Dag sammen med de andre Love. Jeg skal derfor kun gøre enkelte Bemærkninger. Den højt-ærede Finansminister udtalte sig i Anled-